

Mites grecs

NICHOLAS GAGE

Malgrat que els Jocs Olímpics d'estiu encara no han començat, hi ha una cursa que ja fa mesos que dura, i que amenaça d'eclipsar totes les altres: la cursa de judicis.

Fa més d'un any que una colla de portadors de la malastrugança i de Cassandres de sofà prediuen un desastre absolut, per al dia que comencen els Jocs, el 13 d'agost, ací, al lloc on es van fundar el 776 aC, i on es van reviu, el 1896.

Les funestes prediccions apareixen en tota mena d'articles als diaris, i en els reportatges televisius. Primer, preveïen que les instal·lacions no estarien acabades, i que el desastre era ja inevitable. Ara que ja està clar que els projectes estaran acabats, despleguen tota l'artilleria d'avertiments, i ens fan tremolar amb la qüestió de l'amenaça terrorista que, segons ells, és molt gran, perquè no hi ha hagut prou temps per provar tots els sistemes de seguretat.

Els mitjans de comunicació americans han colpejat Atenes, com a seu olímpica, més que cap altra seu, malgrat que moltes van fallar, pel que fa a l'acabament dels projectes (Barcelona) o als problemes de seguretat (Atlanta). Atenes ha estat jutjada i considerada culpable, molt abans que hagen començat els Jocs. Això és com predir el fracàs d'una pel·lícula abans de l'estrena, i només cal que esmente els casos de *Titànic* i *La Passió de Crist* per recordar als autors de les prediccions els esculls amb què topen aquesta mena de veredictes prematurs.

Pel que fa als darrers advertiments, als de la seguretat durant els Jocs Olímpics, parlaré del que conec. Vaig nàixer a Grècia, i els primers deu anys de vida, els vaig passar enmig les convulsions de guerra i de revolució en què estava submergit el país, durant els anys quaranta. Com a periodista d'investigació del *The Times*, vaig cobrir el crim organitzat i el tràfic de drogues i, després, com a corresponsal del diari a l'estranger, vaig informar dels conflictes del Pròxim Orient. Tinc una mica d'experiència en avaluació de riscos, i no només hi vaig jo,

als Jocs Olímpics d'Atenes, sinó que m'hi enduc la dona i la filla.

Tenim confiança que estarem segurs, perquè sabem quines mesures de seguretat s'hi preparen. Atenes es gastarà 1.200 de milions de dòlars en seguretat, quatre vegades més que Sydney. Grècia ha reunit una colla d'experts dels Estats Units, Gran Bretanya, Israel i altres països per ajudar les autoritats gregues a planificar i a dirigir les operacions dels Jocs Olímpics.

A tots els estadis s'ha col·locat mesures d'identificació biomètrica que controlen l'accés, i hi ha 1.320 càmeres per tota la ciutat. Mentre els avions Awacs, subministrats per l'OTAN, supervisen el cel d'Atenes, una força de 70.000 policies grecs, personal de seguretat i militars patrullaran cada àrea olímpica, incloent-hi els ports, on vaixells de creuer allotjaran els visitants.

No fa gaire, va haver-hi una apagada en algunes parts del sud de Grècia, incloent-hi Atenes, que van alarmar tot hom. L'apagada provenia d'un error humà, i no de la feblesa de la xarxa elèctrica grega. El punt àlgid de demanda elèctrica a Grècia és al juliol, i no a l'agost. Tal com va dir John Paleocrasas, cap de la corporació pública de l'energia, Nova York ha tingut apagades més greus i que han durat més temps i, malgrat tot, ningú no ha suggerit encara que els republicans no hi haurien de fer la convenció d'agost.

Ningú no es pot sentir segur enlloc, avui dia, però Grècia no ha estat especialment assetjada per amenaces del terrorisme internacional, darrerament.

O siga que deixem Grècia en pau, almenys fins que no comencen els Jocs.

Grècia és el país més petit que ha acollit els Jocs Olímpics i el que té els recursos financers més escassos. Tot i amb això, Atenes és la seu que ha hagut de construir més estadis, i la que ha encetat l'operació de seguretat més costosa i més exhaustiva de la història dels Jocs Olímpics.

Malgrat tot, els estadis estan acabats. La joia de la corona (una cúpula de vi-

dre i alumini damunt de l'estadi olímpic principal, dissenyada pel famós arquitecte valencià Santiago Calatrava) ja és al seu lloc. S'alça majestàticament damunt l'estadi, com a símbol de la nova Atenes, de la mateixa manera que l'Acròpolis simbolitza l'antiga ciutat.

Sí, és cert que els organitzadors d'Atenes van badar una mica, en començar, però han fet un esprint a mesura que arribaven a la data prevista per als Jocs. Sí, és cert que hi ha hagut alguns retards que ens han tallat la respiració. I sí, les obres d'una part de la carretera de quasi trenta quilòmetres pels quals correrà la marató es van aturar en fer fallida el contractista inicial (però en van contractar un altre, i la van acabar al juliol).

Tambe és cert que la piscina olímpica no tindrà el recobriment dissenyat, però s'hi han instal·lat uns panells per evitar el sol d'agost. Mai no s'hi va instal·lar un sostre, a la piscina olímpica de Barcelona, per exemple. També és cert que els parcs que envolten els estadis potser no estaran acabats a temps, però en totes les seues olímpiques hi ha hagut aquesta mena de problemes.

Paga la pena de recordar totes aquestes mancances, però també cal dir que Atenes oferirà un element que cap altra ciutat no ha pogut oferir mai, i és el que Lawrence Durrell va anomenar "esperit del lloc". Fer que la marató es còrriga per la mateixa ruta que va seguir Pheidippides el 490 aC per donar als atenencs la notícia de la victòria sobre els perses; fer que els atletes llancen la javelina i el disc a l'ombra de l'Acròpolis; fer que hi haja homes i dones de tot el món competint allà on va nàixer la democràcia... Totes aquestes situacions ens oferiran els moments més colpidors i inoblidables que han viscut mai els espectadors d'uns Jocs.

Nicholas Gage és autor d' 'Eleni' i 'Greek Fire: The Story of Maria Callas and Aristotle Onassis'

© The New York Times – EL TEMPS
Traducció: Maite Insa